U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **B. K.**, zast. JUDr. Lucií Bartoňovou, advokátkou se sídlem v Brně, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 8. 2006, č. j. 56 Az 136/2006 - 15,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokátky JUDr. Lucie Bartoňové **s e u r č u j e** částkou 7200 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce jako stěžovatel brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Brně, kterým bylo odmítnuto jeho podání ze dne 27. 4. 2006. Tímto podáním se stěžovatel domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2006, č. j. OAM-357/VL-07-04-2006, jímž byla jeho žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), protože neuvedl žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Usnesení krajského soudu pak vycházelo z toho, že stěžovatel v žalobě řádně nevymezil žalobní body, přičemž tuto vadu neodstranil ani po výzvě soudu, kde byl poučen o tom, že nedoplnění žaloby povede k odmítnutí jeho návrhu.

Po shledání přípustnosti kasační stížnosti podle § 104 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), se Nejvyšší správní soud dále zabýval tím, je-li kasační stížnost přijatelná (§ 104a s. ř. s.), tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle uvedeného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006.

V projednávané věci konstatuje Nejvyšší správní soud, že stěžovatel argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatelovy námitky dle citovaného ustanovení spočívají v tom, že předmětnou žalobu nemohl doplnit, neboť neporozuměl výzvě soudu, která mu ukládala, aby žalobu doplnil a řádně vymezil žalobní body. Stěžovatel neovládá český jazyk, ostatně v průběhu správního řízení mu bylo tlumočeno. Krajský soud tedy měl svou výzvu stěžovateli doručit ve francouzském jazyce. Pokud tak neučinil, proměnila se jeho výzva dle stěžovatelova názoru v pouhou formalitu. Podání, která stěžovatel ve věci učinil v českém jazyce, za něj sepsali jeho známí. V době po obdržení výzvy o doplnění žaloby byl rovněž v nedobrém zdravotním stavu, takže nemohl řádně doplnit a upřesnit své podání. Stěžovatel svou kasační stížnost považuje za přijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s., neboť v daném případě došlo k pochybení při aplikaci procesního práva (§ 36 odst. 1 s. ř. s.), které by mohlo vést k odepření spravedlnosti v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Z uvedených důvodů navrhuje stěžovatel napadené usnesení zrušit a vrátit věc Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

Na námitky obsažené v kasační stížnosti dává dostatečnou odpověď dosavadní judikatura správních soudů. Nejvyšší správní soud poznamenává, že se jimi již dostatečně zabýval v řadě svých rozhodnutí, např. ve svém rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 3 Azs 119/2005 - 77, publ. pod č. 686/2005 Sb. NSS, dále v rozsudku ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 116/2004 - 47, www.nssoud.cz, rozsudku ze dne 8. 3. 2005, č. j. 1 Azs 166/2004 - 57, www.nssoud.cz či rozsudku ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 Azs 251/2004 - 74, www.nssoud.cz. Lze jen dodat, že právní závěry Nejvyššího správního soudu v této otázce jsou v souladu se stanoviskem pléna Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2005, sp. zn. Pl. ÚS - st. 20/05. Z těchto uvedených rozhodnutí plyne, že komunikuje-li stěžovatel se soudem v českém jazyce a o ustanovení tlumočníka nepožádal, krajský soud nepochybil, pokud se stěžovatelem komunikoval rovněž v českém jazyce. Ne ve všech případech, kdy mateřštinou účastníka řízení je jiný než český jazyk, je totiž dána povinnost soudu ustanovit takovému účastníku tlumočníka. Tato povinnost v souladu s gramatickým, teleologickým i systematickým výkladem ustanovení § 36 odst. 1 s. ř. s. a § 18 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále též „o. s. ř.“), které jsou projevem ústavního principu rovnosti účastníků řízení vyjádřeného v čl. 96 odst. 1 Ústavy a v čl. 37 odst. 3 a 4 Listiny základních práv a svobod, vzniká soudu pouze tehdy, pokud o to takový účastník řízení požádá, a pak pouze za situace, že účastník řízení by pro jazykovou bariéru nemohl účinně obhajovat svá práva v řízení před soudem, přičemž potřeba tlumočníka musí být zcela zjevná a musí v řízení vyplynout najevo sama, tedy bez toho, aby soud aktivně zjišťoval, zda jsou naplněny podmínky § 18 odst. 2 o. s. ř. Rozhodující je v daném případě skutečnost, že až do doby, kdy krajský soud rozhodl o věci samé napadeným rozsudkem, z žádného procesního úkonu či projevu stěžovatele nevyvstala potřeba ustanovit mu pro řízení tlumočníka, tak jak to předpokládá § 18 odst. 2 o. s. ř. Dále je třeba uvést, že pokud se cizinec rozhodne žít na území státu, kde je obecně užívaným jazykem jiný jazyk než ten, jemuž rozumí, musí být srozuměn s tím, že komunikace, zejména písemná, bude probíhat v tomto jazyce, v daném případě českém. Z toho musí ve vlastním zájmu vycházet a zejména za situace, kdy v cizí zemi podá jakoukoliv písemnou žádost a předpokládá písemný kontakt s orgány, které o ní rozhodují, je především jeho povinností postarat se, aby alespoň na písemnou výzvu soudu reagoval a nenechal ji bez povšimnutí.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Ustanovená advokátka požádala o odměnu ve výši 9 300 Kč za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, první porada s klientem a písemné podání soudu) a náhradu hotových výdajů. Vzhledem k tomu, že s klientem jednala v cizí řeči, účtuje druhý úkon v dvojnásobné výši. V daném případě ze spisu vyšlo najevo, že advokátka studovala spis a podala zdejšímu soudu písemné podání. Rovněž tak je možno mít za prokázané, že proběhla porada s klientem (podmínka pro úkon převzetí a příprava věci), její náročnost však zdejší soud neshledal tak vysokou, aby mohla být oceněna v dvojnásobné výši. Jediným výsledkem této porady totiž bylo podání, které toliko shrnovalo, opakovalo a rekapitulovalo předchozí podání v dané věci, v příloze obsahovalo několik lékařských zpráv a účtovalo odměnu advokáta. O případu si pak advokátka udělala obrázek studiem spisu. Soud proto určil odměnu advokátce za tři úkony právní služby – převzetí a příprava věci včetně první porady s klientem, studium spisu a písemné podání soudu týkající se věci samé ze dne 10. 4. 2007 částkou 3x 2100 Kč a 3x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna v celkové výši 7200 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu